

ligge en Begrundelse for den ærede Minister til at komme og foreslaa os en Brændevinsstat. Jeg hebreider ham, altsaa ikke, at Spørgsmaalet er kommet frem, men jeg forundrer mig kun over, at Spørgsmaalet er kommet frem paa den Maade, som det er, og særlig forundrer jeg mig over dette, at Ministeriet kan foreslaa os at lade Halsvarten af den Skat, der indkommer gennem Ol og Brændevin, gaa til Kommunerne, til de almindelige Kommunaludgifter, selv om de blive høiere for Eftertiden, som den ærede Minister jo ønsker, og at man altsaa vil lade disse Penge gaa direkte ind i Kommunefagserne og derigennem bringe Skatten ned i Forhold til den Skat, som til enhver given Tid vil være svarende til Forbringerne. Denne Bestemmelse om Tilbagebetaling til Kommunerne findes jo i Lovforslagets § 26. Der har det nu forøprigt faaet en forunderlig Tilføielse, der staar nemlig der, at Pengene sendes tilbage i Forhold til hver Kommunes Folketal efter den sidst afholdte Folketælling, men — læses der til — „Fordelingen mellem Kommunerne foretages af Indenrigsministeren uden at Spørgsmaal derom kan bringes for Domstolene.“ Jeg kan ikke forstaa, hvad Meningen er med denne Tilføielse. Dette at fordele disse Penge efter Folketallet omkring til de forskellige Kommuner er jo kun et ganske simpelt Regnespil. Noget, som enhver Skoledreng her i Landet vil kunne regne ud, naar han faar at vide, hvor mange Mennesker der bor i enhver Kommune, og hvor mange Penge der er at uddele. Hvorfor skal der saa samtidig have en Garanti for, at disse Spørgsmaal ikke komme for Domstolene? Det kan jeg ikke forstaa. Jeg kan overhovedet ikke tænke mig Muligheden af, at der kunde komme noget sumpet Retsspørgsmaal op paa en saa simpel Beregning, men jeg kan se, hvad denne Tilføielse kunde bruges til. Den kunde bruges, naar Ministeriet fandt, at enkelte Kommuner trængte haardere til en saadan Støtte end andre Kommuner. Den kunde ogsaa bruges saaledes, at Ministeriet kunde sige: Ja, der er kommet saa mange Penge ind, at vi ikke behøve at lade det gaa til Kommunerne Altsammen; vi kunne tage lidt fra til andre Formaal. Thi Ministeriet vil jo være dækket derigennem, at Lovens Bestemmelser ikke kunne bringes til Afgjørelse for

Domstolene. Ingen Kommune, der folte sig brøstholden, vilde altsaa kunne tvinge Statskassen til at betale den det Beløb, som Lovens bestemt siger, at den skal have. Men dette er jo et mere formelt Spørgsmaal. Det er et af de Punktter, som jo let kan gaa ud af et Lovforslag; men vigtigere er det at se lidt paa den Fordelingsmaade af de Goder, der komme ind gennem en Brændevins- og Olfstat, som Ministeriet har foreslaaet. Rent privat, naar jeg kun tager Hensyn til egen Fordel, kunde jeg ikke have Noget imod den, thi nøiagtig udregnet efter Ministeriets Beregning, og efter som Forholdene ere for Tiden, vilde den give mig en privat Indtægt af 60 Kr. om Aaret; saa rent privat set — uden at tage Hensyn til Retsfærdigheden — kunde jeg ikke have Noget imod den. I det Hele taget er det, naar der blot tages Hensyn til egen Fordel, Noget, som de mere Velhavende ikke kunne have Noget imod. Jeg skal behøve dette ganske kort ved et Exempel. Lad os sætte, at der er en Kjøbstad paa 30,000 Indbyggere — jeg tager en Kjøbstad, fordi Forholdene der foreligge mere rent, idet vi der ere fri for Hartkornsskatten. Disse 30,000 svare i Formue- og Leilighedsstat 30,000 Kr. Efter Ministeriets Beregning bliver der af Ol og Brændevinsstaten at betale til en saadan Kommune et Beløb af 6,000 Kr., det vil altsaa sige en Femtedel af hele Kommunestatten, og ifølge den Signingsmaade, der er omkring i vore Kjøbstæder, vil dette udgjøre en Femtedel af hver enkelt Stattehders Stat. Det vil altsaa sige, at den Mand, der svarer i aarlig Stat et Beløb af 5 Kr., for Eftertiden vil kunne slippe med 4 Kr., medens derimod den, der betaler en aarlig Stat af 1,000 Kr., for Eftertiden vil kunne slippe med 800 Kr. Altsaa den velhavende Mand vilde efter denne Ordning i dette enkelte Tilfælde have en Fortjeneste af 200 Kr., medens den mindre Bemidlede, den fattige Mand, der kun har Raad til at svare 5 Kr. i Indkomststat, vilde have en Fortjeneste af 1 Kr. Men det kunde jo let tænkes, og saaledes vil Forholdet som oftest være, at den mindre bemidlede Mand svarer Mere til denne Stat, end den Velhavende gjør. Lovforslagets § 26 er altsaa i Virkeligheden saaledes, at hvis vi vedtage denne Stat, tage vi dermed Penge ud af de Fattiges